Prima instanţă: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (Judecător I.Barbacaru)
Dosarul nr. 3a-121/26
2-25067776-02-3a-27012026

D E C I Z I E

01 aprilie 2026 municipiul Chişinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componenţa:
Preşedintelui completului, judecătorul Sîrbu Victoria
Judecătorilor Cașcaval Andrei și Bagrin Lucia
Grefier Jumiga Tamara, Ursu Reveca

examinând în ședință publică, cererea de apel depusă de avocatul Alexei Croitor acționînd în interesele Tamarei Rotaru împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 07 octombrie 2025, în cauza de contencios administrativ intentată de Tamara Rotaru împotriva Consiliului pentru Egalitate, cu privire la anularea actului administrativ, obligarea emiterii actului administrativ favorabil,

A C O N S T A T A T:

Obiectul și temeiurile acțiunii deduse judecății:

La 8 mai 2025, Tamara Rotaru s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului pentru Egalitate, solicitând :

- *anularea Deciziei Consiliului pentru egalitate din 27 martie 2025, cauza nr. 53/25*.

În motivarea acțiunii, reclamanta a invocat că la 28 februarie 2025 a depus plângere către Consiliul Egalitate și că a anexat probe la plângerea sa. A solicitat Consiliului să examineze plângerea, să constate acțiuni de discriminare într-o instituție de stat, hărțuire, discriminare pe criteriu de vîrstă (”*ești la pensie, stai acasă, da nu veni în fiecare zi aicea”*) - acuzații aduse de un angajat al Primăriei Cahul. Nu este de acord cu Decizia nr. 53/25 și solicită anularea Deciziei nr. 53/25 și să fie dispus prin hotărîre constatarea acțiunilor de discriminare din 28 februarie 2024.

Prin cererea de completare a acțiunii, reclamanta Tamara Rotaru, reprezentată de avocatul Alexei Croitor, a solicitat (f. d.17-18) :

- anularea deciziei Consiliului pentru Egalitate din 27.03.2025, dosar nr.53/25;
- remiterea cauzei la Consiliul pentru Egalitate, obligându-l să examineze plângerea depusă de Tamara Rotaru şi să adopte decizia de constatare a discriminării de către angajatul Primăriei mun. Cahul.

În motivarea cererii a invocat că la 5 martie 2025, s-a adresat cu plângere la Consiliul pentru Egalitate, solicitând constatarea discriminării pe criteriul de vârstă şi alte criterii, admise de angajatul Primăriei mun. Cahul, Dumitru Ujacov.

Prin decizia Consiliului pentru Egalitate din 27 martie 2025, dosar nr. 53/25 plângerea s-a declarat inadmisibilă. Consiliul şi-a motivat decizia pe faptul că s-a omis termenul de prescripţie.

Consideră decizia Consiliului drept nemotivată, contravine scopului Legii nr. 121 /2012 cu privire la asigurarea egalităţii. Prin decizia Consiliului s-a încălcat accesul reclamantei la justiţie, inclusiv la autoritatea specializată în domeniul constatării şi combaterii discriminării - Consiliului pentru Egalitate.

Astfel, reclamanta a solicitat constatarea discriminării pe criteriul de vârstă şi alte criterii, admise de angajatul Primăriei mun. Cahul. Criterii care se regăsesc în textul legii.

Consiliul urma să examineze sesizarea în parte ce ţine de constatarea discriminării petiţionarii, şi nu să indice o altă cale, o dată ce nu s-a solicitat sancţionarea contravenţională, care este obiect la alte plângeri depuse de petiţionară, după competenţă.

Reclamanta a respectat condiţiile de depunere a plângerii în măsură în care a avut această posibilitate, prevăzute de art. 13 din Legea nr.121/12, constatarea existenţei sau inexistenţei faptei de discriminare se iniţiază de Consiliu din oficiu sau la cererea persoanelor interesate, inclusiv la cererea sindicatelor şi a asociaţiilor obşteşti care activează în domeniul promovării şi protecţiei drepturilor omului. Legea nr.121/12 nu prevede un astfel de temei de respingere (lăsarea fără de examinare) a plângerii, la art. 14 din Legea nr.121/12.

Soluția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 07 octombrie 2025, s-a respins ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ înaintată de către Tamara Rotaru împotriva Consiliului pentru Egalitate, cu privire la anularea actului administrativ - Decizia din 27 martie 2025 cauza nr. 53/25, obligarea emiterii actului administrativ favorabil.

Calea de atac exercitată:

La 16 octombrie 2025, avocatul Alexei Croitor acționînd în interesele Tamarei Rotaru a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 07 octombrie 2025, solicitând admiterea apelului, casarea integrală, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii (f. d. 43-44).

La 9 februarie 2026, avocatul Alexei Croitor acționînd în interesele Tamarei Rotaru a prezentat instanței de apel motivarea apelului.

În motivarea cererii de apel, apelanta a invocat că atât Consiliul pentru Egalitate, cât și prima instanță au interpretat și aplicat greșit legislația. Partea apelantă a notat că obiectul plângerii sale a constituit constatarea discriminării, nu aplicarea unei sancțiuni contravenționale, astfel încât Consiliul era obligat să examineze fondul sesizării.

Apelanta a mai invocat că Legea nr. 121/2012 privind asigurarea egalității nu prevedea drept temei de respingere a plângerii depășirea termenului de prescripție în procedura de constatare a discriminării și că, prin urmare, Consiliul a refuzat nejustificat examinarea cauzei.

La fel, apelanta a susținut că s-a adresat autorității competente, iar Consiliul pentru Egalitate nu și-a îndeplinit atribuțiile legale de protecție împotriva discriminării și de asigurare a egalității.

Apelanta a afirmat că, la adoptarea Deciziei nr. 53/25 din 27 martie 2025, Consiliul nu a respectat garanțiile procedurale prevăzute de Codul administrativ. În special, ea a susținut că: nu a fost informată despre inițierea procedurii administrative; nu a fost citată și audiată înainte de emiterea unui act administrativ defavorabil; nu au fost administrate și examinate probele necesare; nu s-a asigurat publicitatea ședinței organului colegial.

Reclamanta a mai enunțat că Decizia nr. 53/25 nu conține o motivare completă în fapt și în drept, contrar cerințelor Codului administrativ, ceea ce afectează legalitatea actului administrativ.

De asemenea, apelanta a susținut că hotărârea contestată este insuficient motivată, întrucât instanța nu s-a pronunțat asupra argumentelor esențiale privind obligația Consiliului de a examina fondul plângerii și asupra pretinselor încălcări procedurale.

În susținerea criticilor privind lipsa motivării, apelanta a invocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, subliniind că dreptul la un proces echitabil presupune obligația instanțelor de a răspunde argumentelor decisive ale părților și de a motiva suficient hotărârile pronunțate.

În consecință, apelanta a solicitat casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 07 octombrie 2025, anularea Deciziei Consiliului pentru Egalitate nr. 53/25 din 27 martie 2025 și remiterea cauzei la Consiliu pentru examinarea pe fond a plângerii și adoptarea unei decizii privind existența discriminării reclamate.

Poziția intimatului:

La 23 februarie 2026, partea intimată Consiliul pentru egalitate a depus referință asupra cererii de apel, solicitând respingerea cererii de apel și menținerea hotărârii instanței de fond.

Admisibilitatea apelului:

Potrivit fișei de repartizare a dosarului, la 27 ianuarie 2026, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, cauza de contencios administrativ a fost repartizată spre examinare în ordine de apel, în mod automat-aleatoriu judecătorului raportor Bagrin Lucia.

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) din Codul administrativ, instanța de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului.

Potrivit art. 232 alin. (1) din Codul administrativ, apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic. Instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată transmite neîntârziat apelul împreună cu dosarul judiciar, după motivarea hotărârii, instanţei de apel.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău sediu Rîșcani, a fost pronunțat public la 7 octombrie 2025, iar cererea de apel a fost depusă la

16 octombrie 2025 (f. d. 43-44). Astfel, Completul judiciar constată că apelul a fost depus în termenul legal.

Conform art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

În speță, hotărârea motivată a fost notificată reprezentantului apelantei, la 13 ianuarie 2026, iar motivarea apelului a fost depusă la 9 februarie 2026, prin intermediul poștei electronice, adică cu respectarea prevederilor art. 232 alin. (2) din Codul administrativ.

Potrivit art. 233 alin. (2) din Codul administrativ, cererea de apel se semnează de apelant sau de reprezentantul lui legal ori împuternicit.

Completul judiciar a stabilit că cererea de apel și motivarea apelului au fost semnate de către avocatul Alexei Croitor acționînd în interesele Tamarei Rotaru, în baza mandatului seria/nr. MA 2231151 din 20 iunie 2025, anexat la lucrările cauzei (f. d. 16).

În astfel de circumstanțe, în temeiul reglementărilor prevăzute la art. 232-233, 236 și 241 din Codul administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a cererii de apel în cauză, motiv din care se purcede la examinarea apelului în fond.

Argumentele părților în cadrul judecării apelului:

În cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, apelanta Rotaru Tamara și avocatul Alexei Croitor acționînd în interesele apelantei au susținut apelul în sensul declarat.

Reprezentantul intimatului Consiliul pentru Egalitate în ședința de judecată a instanței de apel nu s-a prezentat, procedura de citare a fost respectată. Astfel, Colegiul judiciar consideră posibilă examinarea acțiunii în lipsa intimatului.

Aprecierea instanţei de apel:

Audiind explicațiile apelantei și a reprezentantului acesteia, analizând normele procesuale și starea de fapt constatată în privința cererii de apel, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru conchide că apelul este admisibil pentru examinare, dar neîntemeiat, motiv pentru care se impune respingerea cererii de apel, din următoarele considerente.

Cu referire la admisibilitatea acțiunii în contenciosul administrativ:

În conformitate cu art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Potrivit art. 17 din Codul administrativ, Drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În acord cu dispozițiile art. 39 din Codul administrativ, (1) Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit.

(2) Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

În conformitate cu art. 189 din Codul administrativ, (1) Orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

În temeiul art. 10 din Codul administrativ, (1) Actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 din Codul administrativ, (1) Actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

În conformitate cu art. 19 din Codul administrativ, Cererea prealabilă este instituţia care oferă o cale de soluţionare prejudiciară a litigiilor administrative.

Potrivit art. 162 din Codul administrativ, (1) Procedura prealabilă urmăreşte scopul de a verifica legalitatea actelor administrative individuale.

(2) Dacă autoritatea publică nu soluţionează petiţia în termenele prevăzute de prezentul cod, persoana afectată este în drept să depună cerere prealabilă.

(3) Cererea prealabilă poate fi îndreptată spre:

a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual ilegal sau nul;

b) emiterea unui act administrativ individual.

În conformitate cu art. 208 din Codul administrativ, (1) Până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepţiile prevăzute de lege.

După cum rezultă din materialele cauzei elucidate anterior, urmează că, până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ, reclamanta a respectat procedura prealabilă.

În conformitate cu art.189 alin. (1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Art. 208 alin. (1) Cod administrativ expres prevede că în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

În temeiul dispozițiilor art. 209 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu

prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluţionarea acesteia;

Astfel, coroborând prevederile normelor legale citate anterior, cu circumstanțele de fapt ale cauzei, Completul judiciar statuează că, acțiunea a fost depusă în instanța de contencios administrativ în termen, cât și cu respectarea procedurii prealabile, din care motive, instanța de fond corect a conchis asupra admisibilității acțiunii și a reținut spre examinare fondul cerințelor formulate în acțiune.

Cu referire la fondul acțiunii:

În conformitate cu art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinând cererea de apel, instanța de apel adoptă una dintre următoarele decizii: respinge apelul.

Potrivit art. 219 alin. (1) și (3) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În acord cu prevederile art. 225 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Conform jurisprudenței CtEDO instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze doar la însuşirea motivelor și concluziilor date de instanţa inferioară (HirroBalani v. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis v. Greciei nr. 21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce i-au fost prezentate.

Completul judiciar menționează că art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justiţiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligaţiei instanţelor de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanţelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicţii între motivare şi dispozitiv, constituie o garanţie pentru justiţiabili, în faţa eventualului arbitrariu

judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

În opinia, Colegiului judiciar, prima instanţă a ţinut cont de aceste deziderate şi a adoptat o hotărâre bazată pe materialul probator administrat și legislația în vigoare, asigurându-se că toate aspectele relevante au fost analizate cu rigurozitate.

Examinând actele și lucrările dosarului, prin prisma motivelor invocate în cererea de apel, a probelor administrate și a normelor legale incidente, Completul de judecată constată că soluția primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele apelantei nu sunt de natură să conducă la casarea hotărârii contestate.

Din materialele cauzei rezultă că la 5 martie 2025 Tamara Rotaru a sesizat Consiliul pentru Egalitate, invocând pretinse acțiuni discriminatorii săvârșite de către Dumitru Ujacov, angajat al Primăriei municipiului Cahul, la 28 februarie 2024. În esență, petiționara a susținut că, prezentându-se la sediul primăriei pentru a reclama un incident legat de atacul unei haite de câini, ar fi fost insultată, umilită, alungată din instituție și denunțată poliției prin intermediul serviciului 112. Totodată, aceasta a afirmat că respectiva conduită ar fi fost determinată de faptul că este femeie.

Prin Decizia din 27 martie 2025, emisă în cauza nr. 53/25, Consiliul pentru Egalitate a declarat plângerea inadmisibilă, reținând că nu sunt întrunite condițiile legale pentru examinarea acesteia în fond.

Colegiul judiciar reține că obiectul prezentului litigiu nu îl constituie verificarea veridicității faptelor imputate lui Dumitru Ujacov și nici reevaluarea circumstanțelor examinate anterior de organele de poliție și de instanțele judecătorești, ci exclusiv legalitatea deciziei administrative prin care Consiliul pentru Egalitate a dispus inadmisibilitatea plângerii.

În acest sens, potrivit prevederilor art. 225 Cod administrativ, instanța de contencios administrativ nu substituie autoritatea publică în exercitarea competențelor sale și nu reevaluează oportunitatea soluției adoptate, ci verifică dacă autoritatea a examinat toate circumstanțele relevante, a respectat limitele legale ale competenței sale și a exercitat dreptul discreționar conform scopului stabilit de lege.

Totodată, conform art. 16 alin. (1) și (2) Cod administrativ, dreptul discreționar reprezintă facultatea autorității de a alege între mai multe soluții legale posibile, însă exercitarea acestuia trebuie să excludă orice manifestare arbitrară și să fie fundamentată pe circumstanțele concrete ale cauzei.

În speță, Colegiul judiciar constată că autoritatea administrativă a examinat conținutul plângerii, a identificat normele legale incidente și a argumentat motivele pentru care a apreciat că sunt întrunite temeiurile de inadmisibilitate prevăzute de Legea nr. 121/2012. Prin urmare, nu se poate reține existența vreunui exces de putere, a unei erori vădite de apreciere ori a unei aplicări arbitrare a normelor legale.

Sub aspectul fondului juridic al plângerii, Colegiul specializat remarcă că, potrivit art. 1 din Legea nr. 121 din 25 mai 2012, scopul acestei legi constă în prevenirea și combaterea discriminării și garantarea exercitării în condiții de egalitate a drepturilor și libertăților persoanelor aflate sub jurisdicția Republicii Moldova.

Conform art. 2 al aceleiași legi, discriminarea presupune existența unei diferențe de tratament, excluderi, restricții ori preferințe întemeiate pe un criteriu protejat și care au ca efect afectarea exercitării drepturilor și libertăților persoanei. Esența noțiunii de discriminare rezidă în existența unei legături de cauzalitate între tratamentul pretins nefavorabil și criteriul protejat invocat de persoana care se consideră lezată.

Astfel, simpla existență a unui conflict interpersonal, a unei conduite inadecvate ori chiar a unei eventuale atitudini ostile din partea unei persoane nu este suficientă pentru a atrage incidența legislației antidiscriminare. Pentru a putea fi reținută existența unei prezumții de discriminare, este necesar ca faptele invocate să permită concluzia că tratamentul aplicat reclamantei a fost determinat de apartenența acesteia la o categorie protejată de lege.

Or, din conținutul plângerii depuse la Consiliu nu rezultă existența unor împrejurări concrete care să permită stabilirea unei asemenea legături. Reclamanta s-a limitat la afirmațiile că acțiunile lui Dumitru Ujacov ar fi fost motivate de faptul că este femeie, fără a indica elemente factuale obiective care să susțină această concluzie.

Mai mult, plângerea nu conține referiri la existența unui comparator aflat într-o situație similară care ar fi beneficiat de un tratament diferit și nici alte circumstanțe din care să rezulte că pretinsa conduită a persoanei reclamate a fost determinată de criteriul sexului.

În acest context, Colegiul judiciar reține că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului dezvoltată în aplicarea art. 14 din Convenție statuează constant că discriminarea presupune un tratament diferențiat aplicat unor persoane aflate în situații comparabile, fără o justificare obiectivă și rezonabilă. Totodată, Curtea a subliniat că nu orice diferență de tratament este discriminatorie, ci doar aceea care este întemeiată pe un criteriu protejat și care nu poate fi justificată printr-un scop legitim și proporțional.

Raportând aceste principii la circumstanțele speței, Colegiul specializat constată că faptele descrise de reclamantă nu permit stabilirea nici măcar a unei prezumții rezonabile de discriminare în sensul art. 14^1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 121/2012.

Suplimentar, Completul judiciar reține că plângerea adresată Consiliului a fost depusă la 5 martie 2025, în timp ce pretinsa faptă discriminatorie este localizată în timp la data de 28 februarie 2024.

Potrivit art. 13 alin. (3) din Legea nr. 121/2012, plângerea poate fi depusă în termen de un an de la data săvârșirii faptei discriminatorii sau de la data la care persoana a cunoscut ori trebuia să cunoască despre aceasta. Numai în cazul faptelor continue sau prelungite termenul începe să curgă de la ultima manifestare a conduitei pretins discriminatorii.

În speță, însăși reclamanta a indicat un eveniment singular, consumat integral la 28 februarie 2024. Nici din conținutul plângerii și nici din materialele cauzei nu rezultă existența unei conduite repetitive, continue ori prelungite care să justifice aplicarea excepției prevăzute de lege.

Prin urmare, la data sesizării Consiliului termenul de un an era deja expirat, ceea ce atrăgea în mod obligatoriu incidența art. 141 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 121/2012 și obliga autoritatea să declare plângerea inadmisibilă.

Colegiul judiciar subliniază că respectarea termenelor procedurale reprezintă o condiție esențială pentru exercitarea drepturilor procesuale și pentru asigurarea securității raporturilor juridice. Odată constatat că termenul legal de sesizare a fost depășit, autoritatea nu mai poate proceda la examinarea fondului cauzei, întrucât ar acționa ultra vires și cu încălcarea competenței conferite de lege.

În aceste condiții, Completul judiciar apreciază că decizia Consiliului pentru Egalitate este susținută de două temeiuri autonome și suficiente: lipsa unor fapte care să permită stabilirea prezumției existenței unei discriminări și depunerea plângerii peste termenul legal de prescripție. Fiecare dintre aceste motive, analizat separat, justifică soluția de inadmisibilitate adoptată de autoritatea administrativă.

Prin urmare, prima instanță a concluzionat în mod corect că actul administrativ contestat a fost emis cu respectarea prevederilor legale incidente, în limitele competenței autorității și în conformitate cu scopul urmărit de lege, neexistând temeiuri pentru anularea acestuia.

Întrucât pretenția principală privind anularea Deciziei Consiliului pentru Egalitate din 27 martie 2025 a fost în mod justificat respinsă, în mod legal a fost respinsă și pretenția accesorie privind obligarea autorității să reexamineze plângerea și să constate existența discriminării, aceasta fiind dependentă de soarta capătului principal de cerere și neputând avea o existență juridică autonomă.

Referitor la argumentele apelului, Colegiul judiciar apreciază criticile formulate în cererea de apel ca fiind neîntemeiate și incapabile să răstoarne concluziile primei instanțe cu privire la legalitatea Deciziei Consiliului pentru Egalitate nr. 53/25 din 27 martie 2025.

Contrar susținerilor apelantei, împrejurarea că obiectul plângerii adresate Consiliului a vizat constatarea unei pretinse discriminări, iar nu aplicarea unei sancțiuni contravenționale, nu exonerează petiționarul de obligația respectării condițiilor de admisibilitate expres prevăzute de lege pentru examinarea unei plângeri.

În acest sens, art. 13 alin. (3) din Legea nr. 121/2012 stabilește în mod expres că plângerea poate fi depusă la Consiliu în termen de un an de la data săvârșirii faptei discriminatorii sau de la data la care persoana a aflat ori trebuia să afle despre săvârșirea acesteia. Totodată, art. 14^1 alin. (1) lit. b) din aceeași lege prevede expres că plângerea se declară inadmisibilă dacă este depusă cu încălcarea termenului de prescripție.

Prin urmare, afirmația apelantei potrivit căreia depășirea termenului legal nu ar constitui un temei de inadmisibilitate este contrazisă direct de textul legii. Legiuitorul a reglementat în mod expres atât termenul în care poate fi sesizat Consiliul, cât și consecința juridică a nerespectării acestuia, respectiv declararea inadmisibilității plângerii.

Din materialele cauzei rezultă fără echivoc că faptele reclamate de apelantă s-ar fi produs la 28 februarie 2024, iar sesizarea Consiliului pentru Egalitate a fost depusă la 5 martie 2025, după expirarea termenului legal de un an. În același timp, nici din conținutul plângerii și nici din celelalte acte ale dosarului nu rezultă că faptele invocate ar avea caracter continuu sau prelungit în sensul art. 13 alin. (3) din Legea nr. 121/2012.

În asemenea circumstanțe, Consiliul nu doar că era îndreptățit, ci era obligat să aplice dispozițiile imperative ale legii și să declare plângerea inadmisibilă. O examinare pe fond a unei plângeri formulate peste termenul expres prevăzut de lege ar fi echivalat cu ignorarea limitelor competenței conferite autorității administrative și cu încălcarea principiului legalității consacrat de Codul administrativ.

Colegiul specializat respinge și argumentul apelantei potrivit căruia Consiliul nu și-ar fi exercitat atribuțiile legale de protecție împotriva discriminării. Exercitarea atribuțiilor conferite de lege nu presupune examinarea necondiționată a oricărei sesizări, indiferent de respectarea cerințelor procedurale. Dimpotrivă, autoritatea este obligată să verifice mai întâi admisibilitatea plângerii, inclusiv respectarea termenului legal și existența elementelor minime care să permită stabilirea unei prezumții de discriminare.

Or, din conținutul plângerii formulate de apelantă rezultă că aceasta s-a limitat la declarațiile că acțiunile angajatului Primăriei mun. Cahul ar fi fost determinate de faptul că este femeie, fără a indica împrejurări concrete, obiective și verificabile care să permită stabilirea unei legături între conduita reclamată și criteriul protejat al sexului.

În acord cu concluziile Consiliului și ale primei instanțe, Colegiul specializat reține că simpla existență a unui conflict interpersonal, a unei atitudini pretins ostile sau a unor nemulțumiri legate de comportamentul unei persoane nu este suficientă pentru a genera o prezumție de discriminare. Pentru incidența legislației antidiscriminare este necesar ca tratamentul reclamat să fie determinat de un criteriu protejat și să existe elemente de fapt care să susțină o asemenea concluzie.

În lipsa unor asemenea elemente, Consiliul a aplicat în mod corect și dispozițiile art. 14^1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 121/2012, care permit declararea inadmisibilității plângerii atunci când aceasta nu conține fapte care să permită stabilirea prezumției existenței unui fapt de discriminare.

Colegiul specializat apreciază ca neîntemeiate și criticile referitoare la pretinsele încălcări procedurale invocate de apelantă.

Astfel, susținerea privind lipsa informării despre inițierea procedurii administrative, lipsa citării și audierii reclamantei, neadministrarea probelor și neasigurarea publicității ședinței nu poate conduce la anularea actului administrativ contestat.

Din natura juridică a procedurii de verificare a admisibilității unei plângeri rezultă că autoritatea examinează în mod prioritar existența condițiilor legale care permit declanșarea examinării în fond. În situația în care constată existența unui impediment procedural absolut, cum este depășirea termenului legal de sesizare, autoritatea nu este obligată să administreze probe referitoare la fondul cauzei și nici să desfășoare o cercetare completă a circumstanțelor invocate de petiționar.

Mai mult, apelanta nu a demonstrat în ce mod pretinsele omisiuni procedurale invocate ar fi fost de natură să influențeze soluția adoptată de Consiliu. Or, chiar presupunând existența unor abateri procedurale, acestea nu ar fi avut aptitudinea de a înlătura împrejurarea obiectivă și incontestabilă că plângerea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut de lege.

În ceea ce privește pretinsa insuficiență a motivării Deciziei nr. 53/25 din 27 martie 2025, Colegiul judiciar constată că actul administrativ contestat identifică faptele

relevante, normele juridice aplicabile și motivele pentru care Consiliul a apreciat că sunt incidente temeiurile de inadmisibilitate prevăzute de Legea nr. 121/2012.

Exigența motivării actului administrativ nu presupune obligația autorității de a răspunde exhaustiv fiecărei afirmații formulate de petiționar, ci de a expune într-o manieră suficientă considerentele de fapt și de drept care au determinat adoptarea soluției. Or, această cerință a fost respectată în speță.

Neîntemeiată este și critica referitoare la pretinsa lipsă de motivare a hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 07 octombrie 2025.

Din conținutul hotărârii rezultă că instanța de fond a analizat circumstanțele relevante ale cauzei, a examinat normele juridice aplicabile și a expus argumentele pentru care a apreciat legală decizia autorității administrative. Faptul că soluția pronunțată nu coincide cu poziția procesuală a reclamantei nu poate constitui, prin sine, un argument privind lipsa motivării.

Aderent, Completul judiciar reține că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul la un proces echitabil impune instanțelor obligația de a examina efectiv argumentele esențiale ale părților și de a-și motiva hotărârile, însă această obligație nu poate fi interpretată ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument invocat. Este suficient ca hotărârea să permită identificarea raționamentului juridic care a stat la baza soluției adoptate.

În speță, atât decizia Consiliului pentru Egalitate, cât și hotărârea primei instanțe permit identificarea clară a considerentelor de fapt și de drept care au fundamentat soluția pronunțată, ceea ce exclude existența unei încălcări a obligației de motivare.

Prin urmare, Colegiul specializat constată că argumentele formulate în apel reprezintă, în esență, o reiterare a poziției susținute în fața primei instanțe, fără a evidenția erori de fapt sau de drept care să afecteze legalitatea hotărârii contestate.

În consecință, motivele de apel sunt apreciate ca neîntemeiate, iar hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 07 octombrie 2025, urmează a fi menținută ca fiind legală și întemeiată.

În final, Colegiul judiciar notează că, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) Cod administrativ, apelanta nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, prin urmare, Completul judiciar concluzionează că instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă şi sub toate aspectele probelor, iar hotărîrea dată este legală şi întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor şi intereselor legitime ale participanţilor la proces.

Completul specializat conchide că hotărârea primei instanțe este una legală, motivată și bine argumentată, făcând referire la normele de drept material și procedural, dând o apreciere probelor prezentate de către părți, determinând circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei, care au fost și care n-au fost stabilite, apreciind corect caracterul raportului juridic dintre părți, aplicând legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii, având o motivație și o analiză clară.

Astfel, din considerentele menționate şi având în vedere că hotărârea primei instanţe este legală şi întemeiată, iar argumentele invocate de către apelantă sunt nefondate şi

combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de avocatul Alexei Croitor acționînd în interesele Tamarei Rotaru şi a menţine hotărârea primei instanţe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a), alin. (3) din Codul administrativ și art. 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Se respinge apelul declarat de avocatul Alexei Croitor acționînd în interesele Tamarei Rotaru.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 07 octombrie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, însă cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție. Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiţie în termen de două luni.

Preşedintele completului,
judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Cașcaval Andrei

Bagrin Lucia